

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: M ě s t s k é k n i h o v n y L o u n y, příspěvková organizace**, IČ: 651 08 477, se sídlem v Lounech, ul. Husova č. p. 2382, PSČ 440 01, zastoupené JUDr. Karlem Davidem, advokátem, se sídlem v Lounech, ul. Beneše z Loun č. p. 50, PSČ 440 01, proti **žalovanému: O d v o l a c í m u f i n a n č n í m u ř e d i t e l s t v í**, se sídlem v Brně, ul. Masarykova č. p. 427/31, poštovní příhrádka 351, PSČ 602 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 30. 6. 2010, č. j. 5610/10-1700-506345 a č. j. 6016/10-1700-506345,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 30. 6. 2010, č. j. 5610/10-1700-506345 a č. j. 6016/10-1700-506345, a platební výměry Finančního úřadu v Lounech ze dne 13. 6. 2006, č. 15/2006 a č. 22/2006 **se pro nezákonnost a vady řízení z r u š u j í** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n zaplatit** žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **9.808,-Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 30. 6. 2010, č. j. 5610/10-1700-506345, jímž byl změněn výrok platebního výměru Finančního úřadu v Lounech (dále jen „správce daně“) ze dne 13. 6. 2006, č. 15/2006, č. j. 52220/06/201980/6646, tak, že žalobkyni byla podle ust. § 44 odst. 2 a 4 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), a podle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“),

uložena povinnost odvést do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně při čerpání neinvestiční dotace poskytnuté v roce 2003 a v roce 2004 odvod ve výši 1.004.294,-Kč namísto původně předepsaného odvodu ve výši 1.052.369,-Kč. Žalobkyně se předmětnou žalobou dále domáhala zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 30. 6. 2010, č. j. 6016/10-1700-506345, kterým byl změněn výrok platebního výměru správce daně ze dne 13. 6. 2006, č. 22/2006, č. j. 52245/06/201980/6646, tak, že žalobkyni byla podle ust. § 44 zákona o rozpočtových pravidlech a podle daňového řádu uložena povinnost uhradit za porušení rozpočtové kázně při čerpání neinvestiční dotace poskytnuté v roce 2003 a v roce 2004 penále za období od 1. 1. 2004 do 13. 6. 2006 ve výši 880.277,-Kč namísto původně sděleného předpisu penále ve výši 922.704,-Kč. Současně žalobkyně v předmětném řízení navrhovala, aby soud zrušil i oba platební výměry správce daně, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost nahradit náklady předmětného soudního řízení.

Na tomto místě je třeba uvést, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. S ohledem na tuto skutečnost se ve smyslu ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s ust. § 5 a § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se od 1. 1. 2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem bez dalšího stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně.

Žalobkyně v žalobě nejprve uvedla, že výše citovaný platební výměr na odvod za dotaci poskytnutou v roce 2003 a v roce 2004 ze dne 13. 6. 2006, č. 15/2006, byl vydán s odůvodněním, že na základě kontroly provedené správcem daně bylo zjištěno, že žalobkyně pro rok 2003 nesplnila podmínku č. 1 rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 13. 2. 2003, č. j. 18 783-5/2002-OUK-OLK (dále jen „rozhodnutí Ministerstva kultury pro rok 2003“), tj. realizovat cíl podpory během roku 2003 a profinancovat poskytnutou dotaci nejpozději do 31. 12. 2003. Dále správce daně žalobkyni ve vztahu k roku 2003 vytkl porušení podmínky č. 6 rozhodnutí Ministerstva kultury pro rok 2003, a to předložit závěrečné vyúčtování a hodnocení, jakož i podmínku č. 4 téhož rozhodnutí, tj. vést řádné a oddělené sledování přijatých a použitých účelově určených dotací v účetnictví. A ve vztahu k roku 2004 byl výše citovaný platební výměr na odvod za dotaci poskytnutou v roce 2003 a v roce 2004 ze dne 13. 6. 2006, č. 15/2006, vydán s odůvodněním, že na základě kontroly provedené správcem daně bylo zjištěno, že žalobkyně porušila rozpočtovou kázeň v podmínce č. 1 o povinnosti realizovat cíl podpory během roku 2004 a profinancovat dotaci nejpozději do 31. 12. 2004. V návaznosti na právě uvedené skutečnosti pak žalobkyně podotkla, že vedle výše citovaného platebního výměru na odvod za dotaci poskytnutou v roce 2003 a v roce 2004 ze dne 13. 6. 2006, č. 15/2006, byl vydán i výše citovaný platební výměr ze dne 13. 6. 2006, č. 22/2006, na penále za dotyčné porušení rozpočtové kázně, a to za období od 1. 1. 2004 do 13. 6. 2006. O těchto rozhodnutích bylo sice v rámci odvolacích řízení rozhodnuto původním žalovaným rozhodnutími ze dne 30. 1. 2007, č. j. 19851/06-1700, a ze dne 14. 2. 2007, č. j. 19852/06-1700, jimž byly námitky žalobkyně vyhodnoceny jako nedůvodné, nicméně obě rozhodnutí původního žalovaného následně zrušil Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 28. 7. 2008, č. j. 15 Ca 53/2007 – 39, a to pro nezákonnost a vady řízení a věc vrátil původnímu žalovanému k dalšímu řízení.

Dle žalobkyně se soud ve zrušujícím rozsudku ze dne 28. 7. 2008 neztotožnil se závěry správce daně a původního žalovaného ohledně porušení podmínek čerpání prostředků ze státního rozpočtu. Zavázal původního žalovaného respektovat jeho názor o tom, že žalobkyně neporušila podmínku č. 1 rozhodnutí o poskytnutí dotace na roky 2003 a 2004, s tím, že za rok 2004 nebylo zjištěno porušení jiné podmínky ze strany žalobkyně, a proto žalobkyni za tento rok nebude uložena odvodová povinnost a ani jí nebude sděleno penále. Dle žalobkyně soud ve zrušujícím rozsudku ze dne 28. 7. 2008 zavázal správní orgán, aby se zevrubně zabýval tím, zda žalobkyně porušila podmínku č. 4 rozhodnutí Ministerstva kultury pro rok 2003, a aby opětovně posoudil porušení podmínky č. 6 s tím, že pokud vyjde najevo, že nedodržení podmínky č. 6 představuje jediný případ porušení rozpočtové kázně ze strany žalobkyně, měl by správní orgán zvážit, zda jsou vůbec dány podmínky pro uložení povinnosti zaplatit odvod neoprávněně použitých prostředků ze státního rozpočtu. Původní žalovaný po vydání zrušujícího rozsudku ze dne 28. 7. 2008 si ovšem dle žalobkyně začal počínat nepochopitelně a v rozporu s právními předpisy, když v rozporu s ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. odmítl respektovat právní názor vyslovený soudem ve zrušujícím rozsudku ze dne 28. 7. 2008.

Tento závěr žalobkyně vyvozuje ze skutečnosti, že dne 8. 4. 2009 jí byla doručena „výzva k součinnosti třetích osob“ vydaná správcem daně, v níž byl dle žalobkyně zcela ignorován vymezený obsah dalšího zkoumání, jež bylo před tím vymezeno nejen samotnou daňovou kontrolou, ale i zrušujícím rozsudkem zdejšího soudu ze dne 28. 7. 2008. Proti postupu správce daně žalobkyně sice podala námitky, jež byly uznány jako důvodné, ovšem správce daně následně vyhotovil dne 31. 4. 2009, tj. v neexistující den, novou výzvu, která byla po obsahové stránce totožná s původní výzvou. Námitky žalobkyně proti této nové výzvě, jež směřovaly proti nesprávnému procesnímu postupu a ignorování platných právních předpisů, již nebyly vzaty na zřetel a námitkám nebylo vyhověno. Dle žalobkyně nebyla současně vzata na zřetel ani skutečnost, že nebyla zahájena žádná „nová kontrola“ a že se správní orgán tudíž musí pohybovat v daném právním rámci, k čemuž ještě doplnila, že soud předmětnou věc vrátil toliko do stádia odvolacího řízení, pročez žalobkyně považuje za nepřípustné, aby jí prvostupňový orgán, tj. správce daně, ukládal nějaké úkoly či ji vyslychal.

Žalobkyně však i přes výše uvedený právní názor podala dne 22. 3. 2010 požadované vysvětlení a současně upozornila na uplynutí zákonných lhůt pro jakékoliv další rozhodování. Původní žalovaný však vydal obě žalobou napadená rozhodnutí, v nichž sice uznal, že se žalobkyně nedopustila porušení podmínky týkající se mzdových nákladů, což obsáhle vysvětluje, třebaže je zřejmé, že byl i v tomto směru vázán právním názorem soudu, avšak dále právě v rozporu s tímto názorem shledal opětovné porušení podmínky č. 1 za rok 2003 a 2004, ačkoliv ta již dále předmětem řízení vůbec být neměla a navíc přidal zmínku o porušení dalších podmínek uvedených pod č. 6, ačkoliv ta až dosud předmětem porušení vůbec nebyla. Vedle toho původní žalovaný dle žalobkyně polemizuje zcela nepřípustným a nezákonným způsobem se zrušujícím rozsudkem soudu ze dne 28. 7. 2008. Žalobkyně je tak přesvědčena, že právě bod č. 6 podmínek a bod č. 1 podmínek za rok 2003 a 2004 a jejich porušení vedly původního žalovaného k vydání napadených rozhodnutí. Kromě toho z napadených rozhodnutí nelze dle žalobkyně nijak zjistit skrze uváděné zcela zmatečné tabulky, na základě jakých skutečností či z jakého důvodu původní žalovaný snížil výši odvodu do státního rozpočtu a snížil výši předepsaného penále.

Žalobkyně v závěru žaloby na podporu své argumentace odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 9 Afs 1/2008 – 45, podle něhož nelze porušení rozpočtové kázně dovozovat pouze na základě ryze účetního pohledu a nezabývat se podstatou věci, tj. zda skutečně došlo ke zneužití státních finančních prostředků. Sankční odvod by měl dle žalobkyně být spojen jedinečně s neoprávněným nakládáním finančních prostředků státu, když jeho uložení nesmí být postaveno na ryze formalistickém přístupu bez ohledu na skutečný stav věci. Pro posouzení věci je tak klíčovou skutečností to, zda žalobkyně poskytnuté prostředky použila na úhradu nákladů souvisejících s financováním podporovaného projektu, tedy zda sporná úhrada odpovídala již provedenému věcnému plnění či nikoliv. Pokud by dle žalobkyně původní žalovaný skutečně postupoval v souladu se zákonem, dle platných zásad, a respektoval by zdejším soudem vymezený další předmět řízení, musel by dospět k závěru, že jediným „porušením“ dotačních podmínek bylo předložení vyúčtování za rok 2003 o 25 dnů později. Tomuto závěru však dle žalobkyně neodpovídá výše uloženého odvodu a penále, protože dotace byla užita v souladu s jejím účelovým určením a zákonným způsobem. Dle žalobkyně původní žalovaný tyto zásady respektovat nechtěl a po uplynutí zákonných lhůt, aniž by se k námitkám v tomto směru vyjádřil, rozhodl žalobou napadenými rozhodnutími.

Původní žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

Původní žalovaný v písemném vyjádření k žalobě předně stručně popsal dosavadní průběh daňového řízení, přičemž v této souvislosti zejména zdůraznil, že kontrolou provedenou správcem daně bylo u žalobkyně zjištěno porušení rozpočtové kázně při nakládání s finančními prostředky, jež byly žalobkyni poskytnuty Ministerstvem kultury v rámci Programu podpory zajištění výkonu regionálních funkcí knihoven jako neinvestiční dotace pro rok 2003 ve výši 1.000.000,-Kč na základě rozhodnutí Ministerstva kultury pro rok 2003 a pro rok 2004 ve výši 995.000,-Kč na základě dalšího rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 9. 3. 2004, č. j. 1998/2004-OUK-OLK (dále jen „rozhodnutí Ministerstva kultury pro rok 2004“). Zjištění porušení rozpočtové kázně dle původního žalovaného spočívalo v porušení Podmínek přidělení dotace, povinnosti příjemce dotace a podmínky zúčtování dotace (dále jen „podmínky dotace“), které tvoří nedílnou součást obou shora zmíněných rozhodnutí Ministerstva kultury. Na podkladě kontrolních zjištění správce daně vydal dva platební výměry ze dne 13. 6. 2006, č. 15/2006 a č. 22/2006, tj. na odvod a na penále, proti nimž podala žalobkyně odvolání. Žalobkyně v této věci současně požádala Ministerstvo financí o prominutí předepsaného odvodu a penále. Žádosti žalobkyně bylo rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 17. 10. 2006 částečně vyhověno, když jí byl (zcela) prominut odvod a z předepsaného penále jí byla prominuta částka ve výši 882.804,-Kč. Zbývající část penále ve výši 39.900,-Kč byla žalobkyni následně uhrazena. Vzhledem k této skutečnosti je platební povinnost žalobkyně nulová. Původní žalovaný potom rozhodnutím ze dne 30. 1. 2007, č. j. 19851/06-1700, odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru na odvod ze dne 13. 6. 2006, č. 15/2006, zamítl, jakož i rozhodnutím ze dne 14. 2. 2007, č. j. 19852/06-1700, zamítl její odvolání proti platebnímu výměru na penále ze dne 13. 6. 2006, č. 22/2006. Jak již bylo shora zmíněno, proti těmto rozhodnutím původního žalovaného byla u Krajského soudu v Ústí nad Labem podána žaloba, jež byla zaevidována pod sp. zn. 15 Ca 53/2007, na základě níž obě tato rozhodnutí původního žalovaného byla zrušujícím rozsudkem ze dne 28. 7. 2008 zrušena a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

K samotnému obsahu žaloby původní žalovaný uvedl, že v odůvodnění obou žalobou napadených rozhodnutí je podrobně popsán skutkový i právní stav, jakož tam i jsou rozvedeny právní úvahy, jež původního žalovaného vedly k vydání těchto rozhodnutí. Původní žalovaný má dále za to, že s námitkami žalobkyně se vypořádal, a že při vydání obou napadených rozhodnutí respektoval právní názor vyslovený zdejším soudem ve zrušujícím rozsudku, protože původní žalovaný plně odkázal na obsah napadených rozhodnutí.

K obsahu žaloby původní žalovaný ještě doplnil, že po zrušení obou jeho rozhodnutí nadále pokračovalo odvolací řízení proti platebním výměrům na odvod a na penále. Původní žalovaný dle svého vyjádření v tomto stádiu odvolacího řízení postupoval zcela v souladu s ust. § 50 odst. 3 zákona o správě daní, které mu umožňuje, aby jako odvolací orgán výsledky daňového řízení doplňoval, odstraňoval vady řízení, anebo toto doplnění či odstranění vad řízení uložil správci daně. Zákonost průběhu tohoto postupu je dle původního žalovaného dokumentována předloženým spisovým materiálem. Dle původního žalovaného jeho postup nachází i oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu, a to v především v jeho usnesení ze dne 16. 12. 2009, č. j. 7 Afs 36/2008 – 134. Ohledně námitky žalobkyně na nesprávný procesní postup původní žalovaný odkázal na předložený spisový materiál, jakož i na odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí, k čemuž současně doplnil, že tato námitka již byla řešena jako stížnost na nezákonný postup správce daně, k níž Ministerstvo financí zaujalo stanovisko v písemnosti ze dne 18. 3. 2010.

Původní žalovaný k meritu věci dále uvedl, že dle daňového řádu je povinen se věci po jejím vrácení na základě zrušujícího rozsudku zabývat znovu v celé šíři podaného odvolání, odstranit vady předchozího řízení, věc opětovně posoudit a vydat nová rozhodnutí o odvolání proti platebním výměrům na odvod a na penále. Dle původního žalovaného předmětem odvolacího řízení po zrušujícím rozsudku byly toliko skutečnosti zjištěné již v rámci kontroly správcem daně, a tudíž se nejednalo o žádnou „novou kontrolu“, kdy by se žalobkyně nemohla vyjádřit k takto zjištěným skutečnostem. Původní žalovaný v této souvislosti doplnil, že v souladu s právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku a příslušnou právní úpravou musel v odvolacím řízení řešit otázku splnění podmínek č. 1, č. 4 a č. 6, jež jsou nedílnou součástí rozhodnutí Ministerstva kultury pro rok 2003 a pro rok 2004. Na základě toho bylo provedeno i doplnění spisů o nové dokumenty a zjištěné skutečnosti. Na podporu správnosti této argumentace původní žalovaný poukázal na ústní jednání konané dne 22. 3. 2010, kdy správce daně spolu s žalobkyní mimo jiné řešili i splnění podmínek č. 1, č. 4 a č. 6 těchto dvou rozhodnutí Ministerstva kultury. Dle původního žalovaného se žalobkyně k tomuto bodu vyjádřila, což dle původního žalovaného prokazuje protokol o ústním jednání, jež byl vyhotoven téhož dne pod č. j. 1004/10/201980506646. Pokud se jedná o podmínky č. 1 a 6 rozhodnutí Ministerstva kultury pro rok 2003 a pro rok 2004, tak původní žalovaný uvedl, že tyto dvě podmínky spolu úzce souvisí, a proto je nelze posuzovat odděleně. Tento závěr dle původního žalovaného nachází oporu v tom, že dle podmínky č. 6 ve smyslu vyhlášky Ministerstva financí č. 531/2002 Sb., kterou se stanoví zásady a termíny finančního vypořádání vztahů se státním rozpočtem, je do vypořádání dotace možné zahrnout jenom náklady uhrazené do 31. 12. příslušného roku a z dotace lze financovat náklady pouze do 31. 12. příslušného roku (viz podmínka č. 1). Vzhledem k těmto skutečnostem je původní žalovaný přesvědčen, že odvolací řízení uskutečnil v souladu s vysloveným právním názorem zdejšího soudu, když rovněž učinil závěr, jenž není v rozporu s tímto právním názorem. Původní žalovaný zároveň odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne

28. 6. 2006, č. j. 1 Afs 92/2005 – 98, a ze dne 11. 5. 2010, č. j. 2 Afs 4/2010 – 68, kde je uvedeno, že dotované dílo musí být v kalendářním roce nejen zhotoveno, ale i zapláceno.

Původní žalovaný dále ohledně námitky žalobkyně, že z žalobou napadených rozhodnutí nelze zjistit důvody pro stanovení výše odvodu a penále, uvedl, že tato námitka je nedůvodná. Původní žalovaný má totiž za to, že v odůvodnění napadených rozhodnutí řádně a podrobně rozvedl důvody změny výše odvodu a penále. Původní žalovaný v této souvislosti popsal, jakým způsobem dospěl ke změně výše odvodu a penále. Předně konstatoval, že v rámci odvolacího řízení bylo zjištěno, že žalobkyně porušila podmínku č. 1 rozhodnutí Ministerstva kultury pro rok 2003 a pro rok 2004, jelikož nepoužila celou částku poskytnuté dotace v daném rozpočtovém roce. Tímto jednáním žalobkyně porušila rozpočtovou kázeň ve smyslu ust. § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech spočívající v neoprávněném použití prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu ve výši 18.393,-Kč ke dni 31. 12. 2003 a ve výši 4.293,70Kč ke dni 31. 12. 2004. Žalobkyně rovněž porušila podmínku č. 6 rozhodnutí Ministerstva kultury pro rok 2003, když nesplnila závazný termín pro předložení vyúčtování dotace poskytovateli do 15. 1. 2004, čímž došlo k tomuto datu k porušení ust. § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech, a tedy k neoprávněnému použití prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu ve výši 1.000.000,-Kč. Výše odvodu byla proto následně původním žalovaným stanovena na částku ve výši 1.004.294,-Kč z původní částky 1.052.369,-Kč, když tato částka byla zaokrouhlena v souladu s ust. § 46a odst. 1 daňového řádu. Zároveň se změnila částka penále z částky 922.704,-Kč na částku 880.277,-Kč.

Změna výše odvodu spočívající ve snížení o částku 48.075,-Kč byla dle původního žalovaného provedena na základě zrušujícího rozsudku zdejšího soudu ze dne 28. 7. 2008, neboť tento v předmětném rozsudku uvedl, že mzdové náklady nemohly být hrazeny z dotace jindy než v následujícím roce, jelikož výplatní termín za měsíc prosinec nastává nejdříve v lednu následujícího roku. Dle původního žalovaného se snížení výše odvodu mohlo projevit pouze u finančních prostředků pro rok 2004, za nějž byl žalobkyni vyměřen odvod toliko za nesplnění termínu 31. 12. 2004 pro financování nákladů z dotace dle podmínky č. 1 rozhodnutí Ministerstva kultury pro rok 2003 a pro rok 2004. Za rok 2003 byl žalobkyni navíc vyměřen i odvod za nesplnění podmínky č. 6 uvedené v obou rozhodnutích Ministerstva kultury, tj. předložit včas vypořádání dotace v celé výši dotace. Dle původního žalovaného vyplacení mezd v lednu nemělo vliv na výši vyměřeného odvodu, ačkoliv i v tomto případě došlo ze strany žalobkyně k porušení rozpočtové kázně.

Pokud se jedná o platební výměr na penále ze dne 13. 6. 2006, č. 22/2006, tak k němu původní žalovaný poznamenal, že tento platební výměr má pouze deklaratorní význam. Správce daně jím toliko oznamuje, jaké penále v souvislosti s neoprávněným použitím prostředků ze státního rozpočtu vzniklo. Dle původního žalovaného tabulka znázorňující výpočet penále odpovídá zjištěným skutečnostem. Výpočet penále se provádí standardním způsobem od data porušení rozpočtové kázně do dne úhrady odvodu a v případě, že odvod nebyl uhrazen, tak do dne, kdy byl platební výměr vydán. Jelikož žalobkyně nepopsala, z jakého důvodu považuje výpočet penále za zmatečný, nemůže se původní žalovaný k této námitce dále vyjádřit. K rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 9 Afs 1/2008 – 45, původní žalovaný namítnul, že tento rozsudek se týkal výhradně problematiky zálohových faktur, a proto není aplikovatelný na projednávaný případ.

K námitce žalobkyně, že porušení dotačních podmínek v rozsahu zjištěném správcem daně a původním žalovaným nemůže odpovídat stanovené výši odvodu a penále, původní žalovaný odkázal na obsah obou žalobou napadených rozhodnutí. Pro upřesnění jen doplnil, že žalobkyně se zavázala při poskytnutí dotace splnit podmínky vyplývající nejen přímo ze zákona o rozpočtových pravidlech, ale i podmínky, za kterých jí byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty. Ministerstvo kultury, tj. poskytovatel dotace, stanovilo podmínky pro užití dotace. Zároveň též stanovilo, jaká skutečnost bude v souladu s ust. § 44 zákona o rozpočtových pravidlech považována za porušení rozpočtové kázně. Žalobkyně se zavázala tyto podmínky splnit, přičemž s důsledky nedodržení těchto podmínek byla rovněž seznámena. Nadto původní žalovaný dodal, že Ministerstvo kultury u poskytnuté dotace nijak nerozlišilo podmínky na významné a méně významné nebo takové, které představující či naopak nepředstavují porušení rozpočtové kázně. Proto nesplnění kterékoliv ze stanovených podmínek musí dle původního žalovaného nutně představovat porušení rozpočtové kázně. Vzhledem k této skutečnosti byla dle ust. 44 odst. 2 zákona o rozpočtových pravidlech stanovena žalobkyni povinnost odvést do státního rozpočtu odvod za porušení rozpočtové kázně ve stejné výši, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň ze strany žalobkyně. Z tohoto důvodu správce daně v projednávaném případě nemohl postupovat jiným způsobem.

Původní žalovaný rovněž uvedl, že v průběhu daňového řízení došlo k jednomu úkonu ve smyslu ust. 47 odst. 2 daňového řádu, kterým bylo zahájení kontroly dne 6. 2. 2006 a dne 15. 3. 2006. Tímto dle původního žalovaného došlo k prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí, a to do 31. 12. 2009. Dle ust. § 47 odst. 2 daňového řádu lhůta pro vydání rozhodnutí neběžela ode dne podání (první) žaloby, tj. od 8. 3. 2007, do nabytí právní moci zrušujícího rozsudku ze dne 28. 7. 2008, tj. do 30. 7. 2008. Vzhledem k této skutečnosti byla dle původního žalovaného původní prekluzivní lhůta do 31. 12. 2009 dle ust. § 47 odst. 2 daňového řádu prodloužena cca o 1 rok a 4 měsíce. Z tohoto důvodu žalobou napadená rozhodnutí, jež byla obě vydána dne 30. 6. 2010, byla původním žalovaným vydána v zákonné lhůtě. Nadto původní žalovaný doplnil, že dle zákona o rozpočtových pravidlech (platného v době vydání platebních výměrů, resp. žalobou napadených rozhodnutí) platí, že odvod za porušení rozpočtové kázně a penále lze vyměřit nejpozději do deseti let počítaných od 1. ledna následujícího roku po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně. Z této skutečnosti tedy plyne, že v souzené věci lze odvod a penále vyměřit nejpozději do konce roku 2013 za rok 2003, resp. do konce roku 2014 za rok 2004. Původní žalovaný v této souvislosti ještě opětovně připomenul, že původně vyměřený odvod byl žalobkyni z důvodu tvrdosti zákona v plné výši prominut a penále bylo prominuto částečně. Z tohoto důvodu ve vztahu k žalobou napadeným rozhodnutím je platební povinnost žalobkyně nulová.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť právní zástupce žalobkyně i původní žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadená rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného

rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně případné prekluze předmětné daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

K prekluzi předmětné daňové povinnosti v podobě odvodu neinvestiční dotace a z toho příslušného penále do státního rozpočtu je zapotřebí uvést, že z obsahu správního spisu, který soudu předložil původní žalovaný, vyplývá, že žalobkyně tuto námitku výslovně uplatnila v protokole o ústním jednání před správcem daně ze dne 22. 3. 2010, č. j. 1004/10/201980506646, a to pod bodem č. 5, a tedy zjevně před vydáním obou žalobou napadených rozhodnutí, která vzešla z odvolacího řízení, jež bylo se žalobkyní vedeno po vydání prvotního zrušujícího rozsudku ve věci ze dne 28. 7. 2008, č. j. 15 Ca 53/2007 – 39, jak soud rozvede níže. Je sice pravdou, že žalobkyně do protokolu ze dne 22. 3. 2010 vnesla námitku prekluze pod nesprávným označením „promlčení“ s poukazem na zákonnou dobu přípustnou pro přezkum povinností daňových subjektů, nicméně s ohledem na okolnosti daného případu bylo zřejmé, že s pojmem „promlčení“ svých daňových povinností spojovala právě prekluzi těchto daňových povinností ve smyslu ust. § 47 odst. 1 daňového řádu. Tomuto dílčímu závěru soudu ostatně svědčí fakt, že žalobkyně posléze i v předmětné žalobě namítla, že obě žalobou napadená rozhodnutí byla vydána po uplynutí zákonných lhůt, na základě čehož samotný původní žalovaný v písemném vyjádření k žalobě zmínil právní úpravu pojednávající o prolongaci prekluzivní lhůty, která je obsažena v ust. § 47 odst. 2 daňového řádu a přdestřel svůj závěr o tom, že obě žalobou napadená rozhodnutí byla vydána v zákonem stanovených lhůtách, a tedy že námitky žalobkyně v tomto směru jsou nedůvodné. Faktem ale zůstává, jak prokazatelně vyplývá z odůvodnění obou žalobou napadených rozhodnutí, že původní žalovaný se k žalobkyní řádně vznesené námitce prekluze jejích daňových povinností v těchto svých rozhodnutích naprosto vůbec nevymezil, jak správně poukázala žalobkyně v předmětné žalobě, čímž zatížil tato svá rozhodnutí závažnou procesní vadou v podobě dílčí nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné zdůvodnění ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť nepřípustně opomenul se vypořádat s jednou z odvolacích námitek zásadního hmotněprávního rázu a opožděně tak činí až v rámci soudního řízení. S ohledem na tuto skutečnost se soud již věcně nezabýval vlastní prekluzí daňové povinnosti žalobkyně, neboť by tím nepřípustně nahrazoval činnost žalované strany.

Naproti tomu je třeba uvést, že obě žalobou napadená rozhodnutí soud shledal oproti žalobkyni jako dostatečně srozumitelná rozhodnutí včetně tabulek obsažených v rozhodnutí původního žalovaného, které se týká platebního výměru ze dne 13. 6. 2006, č. 22/2006, na penále za dotyčné porušení rozpočtové kázně, přičemž tyto tabulky mají návaznost na zdůvodnění obsažené na str. 11 tohoto rozhodnutí, v němž je detailně rozvedeno, proč bylo přikročeno ke změně výše penále s poukazem na nutnost zaokrouhlení ve smyslu ust. § 46a odst. 1 daňového řádu. Rovněž i v odůvodnění rozhodnutí původního žalovaného, které se týká platebního výměru na odvod za dotaci poskytnutou v roce 2003 a v roce 2004 ze dne 13. 6. 2006, č. 15/2006, je na str. 11 detailně uvedeno, proč bylo přikročeno ke změně výše odvodu rovněž s poukazem na nutnost zaokrouhlení ve smyslu ust. § 46a odst. 1 daňového řádu.

Již výše soud nastínil, že předmětným případem se již zabýval v rozsudku ze dne 28. 7. 2008, č. j. 15 Ca 53/2007 – 39, kdy přikročil ke zrušení pro nezákonnost a vady řízení prvotních odvolacích rozhodnutí původního žalovaného, a to jednak ze dne 30. 1. 2007, č. j. 19851/06-1700, jímž bylo zamítavě rozhodnuto o odvolání žalobkyně vůči platebnímu výměru na odvod za dotaci poskytnutou v roce 2003 a v roce 2004 ze dne 13. 6. 2006,

č. 15/2006, a jednak ze dne 14. 2. 2007, č. j. 19852/06-1700, jímž bylo zamítavě rozhodnuto o odvolání žalobkyně vůči platebnímu výměru na penále za dotyčné porušení rozpočtové kázně ze dne 13. 6. 2006, č. 22/2006. Současně soud rozhodl o vrácení věci původnímu žalovanému k dalšímu řízení, v němž původního žalovaného v intencích ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. zavázal svými právními názory, které vyslovil v dotyčném zrušujícím rozsudku ze dne 28. 7. 2008. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 30. 7. 2008, přičemž nikdo z účastníků, tedy včetně původního žalovaného, jej nenapadl kasační stížností. Zrušením obou dotyčných prvotních odvolacích rozhodnutí původního žalovaného ze dne 30. 1. 2007 a ze dne 14. 2. 2007 se daňové řízení vrátilo do stádia odvolacího řízení vůči oběma platebním výměrům ze dne 13. 6. 2006, č. 15/2006 a č. 22/2006, když tyto platební výměry zůstaly rozhodnutím soudu nedotčeny.

Na tomto místě je třeba podotknout, že rozhodnutím Ministerstva kultury pro rok 2003 – tj. rozhodnutím ze dne 13. 2. 2003, č. j. 18 783-5/2002-OUK-OLK, a rozhodnutím Ministerstva kultury pro rok 2004 – tj. rozhodnutím ze dne 9. 3. 2004, č. j. 1998/2004-OUK-OLK, byla žalobkyni poskytnuta dotace ze státního rozpočtu České republiky na zajištění regionálních funkcí knihoven na roky 2003 a 2004 v celkových výších 1.000.000,-Kč a 995.000,-Kč. Oba platební výměry ze dne 13. 6. 2006, č. 15/2006 a č. 22/2006 a na ně navazující prvotní odvolací rozhodnutí původního žalovaného ze dne 30. 1. 2007 a ze dne 14. 2. 2007, se opíraly o závěr, že žalobkyně porušila podmínky čerpání prostředků státního rozpočtu č. 1 ve vztahu k rokům 2003 a 2004, a také podmínky čerpání prostředků státního rozpočtu č. 4 a č. 6 ve vztahu k roku 2003. V podmínce čerpání prostředků státního rozpočtu č. 1, která byla nedílnou součástí obou těchto rozhodnutí, byla žalobkyni uložena povinnost realizovat cíl podpory během roku, na který byla dotace poskytnuta, jakož i povinnost profinancovat dotaci nejpozději do konce tohoto roku. V podmínce čerpání prostředků státního rozpočtu č. 4, byla žalobkyni stanovena povinnost vést řádné a oddělené sledování přijatých a použitých účelově určených dotací ve svém účetnictví. A v podmínce čerpání prostředků státního rozpočtu č. 6, byla žalobkyni stanovena povinnost poskytovateli dotace předložit vyúčtování dotace za rok 2003 nejpozději do dne 15. 1. 2004.

Ve výše zmiňovaném zrušujícím rozsudku ze dne 28. 7. 2008, č. j. 15 Ca 53/2007 – 39, přitom soud ve vztahu k podmínce č. 1 výslovně uvedl, že:

„Při kontrole odvodové povinnosti na dodržování podmínek čerpání a užití dotace ... správce daně ve vztahu k roku 2003 zjistil, že fakturu č. 792 na částku 18.393,- Kč žalobkyně uhradila dne 7. 1. 2004, tedy až v následujícím roce. Dále učinil poznatek, že také mzdové prostředky za prosinec byly uhrazeny až v lednu 2004. Ve vztahu k roku 2004 pak správce daně zjistil, že žalobkyně u poskytnutí služby internetu do vyúčtování dotace pro region zahrнула i dílčí částku faktury č. 789 ve výši 4.293,70 Kč, která byla vystavena dne 10. 1. 2005 a uhrazena dne 17. 1. 2005. Podle jeho dalšího zjištění pak v lednu 2005 byly uhrazeny i prosincové mzdové náklady pro region. Na základě uvedeného kontrolního zjištění pak správní orgány obou stupňů dospěly k závěru, že žalobkyně nerealizovala cíl podpory během příslušného roku a neprofinancovala dotaci nejpozději do jeho konce, čímž porušila podmínku čerpání prostředků státního rozpočtu č. 1.

S tímto závěrem se však není možné ztotožnit.

Zdejší soud ve svém předchozím rozsudku ze dne 14. 5. 2003 č. j. 15 Ca 357/2001 - 22 skutečně dovodil, že příjemci rozpočtových prostředků jsou povinni je použít jen v příslušném

rozpočtovém roce. Použití prostředků státního rozpočtu pouze v příslušném rozpočtovém roce bylo zakotveno i v ust. § 21 zákona o rozpočtových pravidlech ve znění účinném do 6. 9. 2004.

Z této skutečnosti však nelze dovodit, že žalobkyně mohla naplnit podmínku č. 1 rozhodnutí o poskytnutí dotace pouze vyplacením mezd v příslušném rozpočtovém roce. Mzda totiž byla podle ust. § 119 odst. 1 věty první zákoníku práce z roku 1965 splatná pozadu za měsíční období, a to v nejbližším výplatním termínu po uplynutí období, za něž se poskytovala, pokud v podnikové kolektivní smlouvě nebo v pracovní smlouvě nebylo dohodnuto jiné období. Jestliže tedy jiné výplatní období nebylo stanoveno ani s příjemci mzdy sjednáno, nemohla žalobkyně za měsíc prosinec poskytnuté mzdové prostředky vyčerpat do konce příslušného rozpočtového roku. Poskytovatel dotace však žalobkyni umožnil čerpat dotaci na mzdové náklady za celý rozpočtový rok, takže za této situace bylo realizace cíle podpory na příslušný rozpočtový rok dosaženo vyplacením mzdových prostředků v nejbližším výplatním termínu, a to i když k němu došlo až v lednu roku následujícího. Tento výklad je v souladu i s ust. § 20 odst. 3 nařízení vlády č. 288/2002 Sb., kterým se stanoví pravidla poskytování dotací na podporu knihoven. Podle něho lze totiž z dotace hradit i mzdové výdaje související s realizací projektu a pro stanovení konkrétní výše dotace na mzdy se použije zákon č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a některých dalších organizacích a orgánech. Jestliže tedy právní předpis upravující poskytování dotací knihovnám umožňuje čerpat dotaci i na mzdové výdaje a tato je poskytnuta na celý rozpočtový rok, pak vyplacení mzdových prostředků za jeho poslední měsíc v nejbližším výplatním termínu nelze považovat za porušení rozpočtové kázně. Ostatně ke stejnému závěru dospěl i samotný poskytovatel dotace ve vyjádření ze dne 12. 5. 2006 zn. 6807/2006, v němž správci daně sdělil, že z dotace bylo možné hradit mzdové prostředky za měsíc prosinec, přestože tyto byly vyplaceny až v lednu následujícího roku.

Podmínka č. 1 rozhodnutí o poskytnutí dotace pak nebyla porušena ani uhrazením faktur č. 792 na částku 18.393,- Kč a č. 789 ve výši 4.293,70 Kč v následujícím rozpočtovém roce. Oběma těmito účetními doklady totiž bylo účtováno zdanitelné plnění, které bylo uskutečněno v rozpočtovém roce, na něhož byla dotace poskytnuta. Na faktuře č. 792 je totiž jako datum uskutečnění zdanitelného plnění uveden den 22. 12. 2003 a na faktuře č. 789 den 31. 12. 2004. Oba tyto účetní doklady přitom byly uhrazeny před datem splatnosti, neboť na faktuře č. 792 byl uveden den splatnosti 8. 1. 2004 a platba byla realizována dne 7. 1. 2004 a na faktuře č. 789 byl uveden den splatnosti 17. 1. 2005 a platba byla realizována dne 14. 1. 2005. Není přitom rozhodné, že faktura č. 789 byla vystavena až v následujícím rozpočtovém roce dne 10. 1. 2005, neboť na základě ní bylo účtováno poskytnutí služby internet za prosinec 2004, k jejíž úhradě byla žalobkyni poskytnuta dotace na rok 2004. Navíc podle již zmíněného ust. § 20 odst. 3 nařízení vlády č. 288/2002 Sb. lze z dotace hradit také běžné výdaje související s realizací projektu, takže pokud ta je poskytnuta na celý rozpočtový rok, musí z ní být možné hradit všechna zdanitelná plnění uskutečněná v jeho průběhu, i když k realizaci platby dojde až v roce následujícím. K témuž závěru dospěl i poskytovatel dotace v zmíněném vyjádření ze dne 12. 5. 2006, v němž správci daně sdělil, že z dotace bylo možné hradit nejen mzdové prostředky, nýbrž i jiné náklady a služby, přestože tyto byly vyplaceny až v lednu následujícího roku.

Podmínku čerpání prostředků státního rozpočtu č. 1, která tvořila nedílnou součást obou rozhodnutí o poskytnutí dotace, tedy žalobkyně neporušila, a proto k neoprávněnému požití prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu v tomto směru nedošlo. Opačný závěr

správních orgánů obou stupňů je tak v rozporu s hmotněprávním ust. § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech.

Žalobkyně za účelem prokázání dodržení podmínky č. 1 obou rozhodnutí o poskytnutí dotace v řízení o žalobě proti napadeným rozhodnutím předložila vyjádření Ministerstva kultury ze dne 26. 6. 2002 zn. 9.070/2002. Soud však v souladu s ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. tento důkaz neprovedl, neboť v něm prokazovaná skutečnost byla již spolehlivě doložena shora uvedenými důkazními prostředky, které jsou součástí správního spisu.“

Z právě předestřené citace ze zrušujícího rozsudku ze dne 28. 7. 2008, č. j. 15 Ca 53/2007 – 39, tedy zřetelně vyplývá, že soud již v předchozím řízení se zabýval porušením podmínky č. 1 rozhodnutí Ministerstva kultury pro rok 2003 a rozhodnutí Ministerstva kultury pro rok 2004, přičemž výslovně uvedl, že žalobkyně podmínku čerpání prostředků státního rozpočtu č. 1 žalobkyně neporušila. Na základě tohoto závěru pak dovodil, že obě prvotní odvolací rozhodnutí původního žalovaného, tedy jednak ze dne 30. 1. 2007, č. j. 19851/06-1700, jímž bylo zamítavě rozhodnuto o odvolání žalobkyně vůči platebnímu výměru na odvod za dotaci poskytnutou v roce 2003 a v roce 2004 ze dne 13. 6. 2006, č. 15/2006, a jednak ze dne 14. 2. 2007, č. j. 19852/06-1700, jímž bylo zamítavě rozhodnuto o odvolání žalobkyně vůči platebnímu výměru na penále za dotyčné porušení rozpočtové kázně ze dne 13. 6. 2006, č. 22/2006, jsou v tomto směru nezákonná, což jej vedlo k tomu, aby ve zrušujícím výroku rozsudku ad I. obě tato prvotní odvolací rozhodnutí původního žalovaného zrušil mj. i pro nezákonnost a věc vrátil původnímu žalovanému k dalšímu řízení, přičemž v závěru odůvodnění pak vyslovil, že „(v) dalším řízení bude správní orgán podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku. Nejprve tedy vyjde z toho, že žalobkyně neporušila podmínku č. 1 rozhodnutí o poskytnutí dotace na roky 2003 a 2004. Jelikož ve vztahu k roku 2004 správní orgán porušení jiných podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace neshledal, tak za tento rozpočtový rok odvodovou povinnost za porušení rozpočtové kázně žalobkyni neuloží a ani jí nesdělí penále.“

Z výroků a zejména pak odůvodnění předmětných žalobou napadených rozhodnutí ze dne 30. 6. 2010, č. j. 5610/10-1700-506345 a č. j. 6016/10-1700-506345, která byla vydána po zrušujícím rozsudku ze dne 28. 7. 2008, č. j. 15 Ca 53/2007 – 39, je ovšem zřejmé, že původní žalovaný ve zjevném rozporu s ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. v následném odvolacím řízení, kdy nedošlo k jakékoliv změně skutkového a právního stavu, naprosto nedbal závěrů soudu, které byly vysloveny v dotyčném zrušujícím rozsudku ve vztahu k podmínce čerpání prostředků státního rozpočtu č. 1 za roky 2003 a 2004. V odůvodnění obou žalobou napadených rozhodnutí v návaznosti na výrokové části těchto rozhodnutí totiž původní žalovaný uvedl svoji nesouhlasnou polemiku s výše předestřenými závěry soudu obsaženými ve zrušujícím rozsudku ze dne 28. 7. 2008 o tom, že žalobkyně neporušila podmínku č. 1 rozhodnutí Ministerstva kultury pro roky 2003 a 2004 a následně obě zdůvodnění uzavřel s tím, že „...žalobkyně porušila podmínku čerpání prostředků státního rozpočtu č. 1 za roky 2003 a 2004, jelikož nepoužila celou částku poskytnuté dotace v daném rozpočtovém roce, čímž porušila rozpočtovou kázeň ... neoprávněným použitím prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu ve výši 18.393,-Kč ke dni 31. 12. 2013 a ve výši 4.293,70 Kč ke dni 31. 12. 2004“. Tento postup původního žalovaného soud považuje s ohledem na jednoznačnou dikci zakotvenou v ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. za nepřipustný, který způsobuje nezákonnost obou předmětných žalobou napadených rozhodnutí ze dne 30. 6. 2010, a to

s ohledem na skutečnost, že původní žalovaný vědomě nerespektoval závěry soudu, které byly vysloveny v předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 28. 7. 2008 ve vztahu k podmínce čerpání prostředků státního rozpočtu č. 1 za roky 2003 a 2004, který nabyl právní moci dne 30. 7. 2008 s tím, že původní žalovaný jej nenapadl kasační stížností, třebaže tak učinit mohl, o čemž byl soudem ve zrušujícím rozsudku ze dne 28. 7. 2008 náležitě poučen. V ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. je totiž stanoveno, že právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán. Žalovaná strana by měla vzít v potaz skutečnost, že pokud nerespektuje správní orgán pravomocný právní názor soudu, podle něhož dle skutkového a právního stavu nevyplývá, že by se příjemce dotace dopustil porušení rozpočtové kázně, a bez změny skutkového a právního stavu se v nově vydaném rozhodnutí omezí toliko na polemiku s pravomocným názorem soudu, je takové rozhodnutí správního orgánu nezákonné ve smyslu ust. § 78 odst. 1 a odst. 5 s. ř. s. Obdobný závěr dovodil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002-25, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 442/2005 a také na www.nssoud.cz.

Dále soud uvádí, že ve vztahu k podmínce č. 4 ve výše zmiňovaném zrušujícím rozsudku ze dne 28. 7. 2008, č. j. 15 Ca 53/2007 – 39, soud vyslovil, že obě prvotní odvolací rozhodnutí původního žalovaného ze dne 30. 1. 2007 a ze dne 14. 2. 2007 jsou ve vztahu k závěru o porušení podmínky č. 4 rozhodnutí Ministerstva kultury na rok 2003 nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, což jej vedlo k tomu, aby ve zrušujícím výroku rozsudku ze dne 28. 7. 2008 ad I. obě tato prvotní odvolací rozhodnutí původního žalovaného zrušil vedle nezákonnosti i pro vady řízení a věc vrátil původnímu žalovanému k dalšímu řízení, přičemž v závěru odůvodnění pak vyslovil, že v dalším řízení bude se správní orgán k odvolacím námitkám bude zevrubně zabývat tím, zda-li žalobkyně splnila podmínku č. 4 rozhodnutí Ministerstva kultury na rok 2003.

V následném odvolacím řízení vedeném po vydání zrušujícího rozsudku ze dne 28. 7. 2008 přitom žalovaná strana posléze ohledně podmínky č. 4 rozhodnutí Ministerstva kultury na rok 2003 uzavřela, že ze strany žalobkyně ohledně této podmínky nedošlo k porušení rozpočtové kázně, jak je patrné z odůvodnění obou žalobou napadených rozhodnutí ze dne 30. 6. 2010.

A konečně ve vztahu k podmínce č. 6 ve výše zmiňovaném zrušujícím rozsudku ze dne 28. 7. 2008, č. j. 15 Ca 53/2007 – 39, soud v návaznosti na zjištění nezákonnosti ve vztahu k podmínce č. 1 a nepřezkoumatelnosti ve vztahu k podmínce č. 4 prvotních odvolacích rozhodnutí původního žalovaného ze dne 30. 1. 2007 a ze dne 14. 2. 2007 vyslovil, že v dalším řízení původní žalovaný „...posoudí, jestli žalobkyně porušila podmínku č. 6 rozhodnutí o poskytnutí dotace na rok 2003, ve vztahu k níž nebylo kontrolní zjištění žalobou napadeno. Jestliže pak v dalším řízení vyjde najevo, že nedodržení této podmínky představuje jediný případ porušení rozpočtové kázně, pak správní orgán zváží, zda jsou tím dány podmínky pro uložení povinnosti zaplatit odvod neoprávněně použitých prostředků ze státního rozpočtu a penále, případně v jaké výši.“ V této souvislosti soud směrem k žalobkyni podotýká, že v žalobě neopodstatněně namítala, že podmínka č. 6 rozhodnutí Ministerstva kultury na rok 2003 by neměla vůbec být v předmětném soudním řízení nastolena, neboť údajně dosud předmětem porušení nebyla. Toto žalobní tvrzení bezpečně vyvrací obsah správního spisu včetně prvotních odvolacích rozhodnutí původního žalovaného ze dne

30. 1. 2007 a ze dne 14. 2. 2007 a také zrušujícího rozsudku ze dne 28. 7. 2008, č. j. 15 Ca 53/2007 – 39.

Z odůvodnění obou žalobou napadených rozhodnutí ze dne 30. 6. 2010 zřetelně vyplývá, že v následném odvolacím řízení vedeném po vydání zrušujícího rozsudku ze dne 28. 7. 2008 žalovaná strana ohledně podmínky č. 6 rozhodnutí Ministerstva kultury na rok 2003 dospěla k závěru, že ze strany žalobkyně ohledně této podmínky došlo k porušení rozpočtové kázně, neboť žalobkyně nesplnila závazný termín pro předložení vyúčtování dotace poskytovateli dotace dne 15. 1. 2004 jelikož tak učinila až dne 5. 2. 2004. Nesplnění podmínky č. 6 rozhodnutí Ministerstva kultury na rok 2003, kterým dle původního žalovaného mělo dojít k neoprávněnému použití prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu ve výši 1.000.000,-Kč, pak původní žalovaný v závěru odůvodnění obou žalobou napadených rozhodnutí ze dne 30. 6. 2010 zmínil spolu s nesplněním podmínky č. 1 rozhodnutí Ministerstva kultury pro roky 2003 a 2004 jako důvody, které je vedly k vydání předmětných rozhodnutí.

V návaznosti na právě uvedené skutečnosti soud uvádí, že mezi žalobkyní a žalovanou stranou nebylo žádného sporu ohledně skutkových okolností daného případu ve vztahu k podmínce č. 6 rozhodnutí Ministerstva kultury na rok 2003, který je ostatně náležitě zachycen ve správním spise, a tedy že žalobkyně skutečně nesplnila závazný termín pro předložení vyúčtování dotace poskytovateli dotace dne 15. 1. 2004, neboť tak učinila zjevně až po tomto termínu dne 5. 2. 2004. Žalobkyně a žalovaná strana se v předmětné věci neshodli „toliko“ v tom, zda toto porušení podmínky č. 6 rozhodnutí Ministerstva kultury na rok 2003 představuje zákonný důvod pro uložení povinnosti zaplatit odvod neoprávněně použitých prostředků ze státního rozpočtu a penále.

Po zevrubném prostudování právních a zejména pak skutkových okolností daného případu a také s přihlédnutím k relevantní judikatuře správních soudů ohledně problematiky čerpání dotací ze státního rozpočtu soud uvádí, že se neztotožnil se závěrem původního žalovaného ohledně toho, že dotyčné porušení podmínky č. 6 rozhodnutí Ministerstva kultury na rok 2003 představuje zákonný důvod pro uložení povinnosti zaplatit odvod neoprávněně použitých prostředků ze státního rozpočtu a penále. Porušení podmínky č. 6 rozhodnutí Ministerstva kultury na rok 2003 přitom v daném případě s ohledem na jednoznačné závěry soudu ve vztahu k neporušení podmínky č. 1 rozhodnutí Ministerstva kultury pro roky 2003 a 2004, které jsou obsaženy v již výše předestřeném pravomocném zrušujícím rozsudku ze dne 28. 7. 2008, č. j. 15 Ca 53/2007 – 39, kdy v předmětném soudním řízení soud neshledal jediný důvod, aby se od těchto závěrů za neměnného a skutkového stavu jakkoliv odchýlil, soud neshledal jako náležitý zákonný důvod pro uložení povinnosti zaplatit odvod neoprávněně použitých prostředků ze státního rozpočtu ve výši 1.004.294,-Kč a penále ve výši 880.277,-Kč. Porušení podmínky č. 6 rozhodnutí Ministerstva kultury na rok 2003 spočívající v pozdním předložení vyúčtování dotace poskytovateli dotace o 21 dní nemělo žádný vliv na dodržení účelu dotace žalobkyní – zajištění regionálních funkcí knihoven na roky 2003 a 2004, tedy zachování obecně prospěšného zájmu, k jehož naplnění poskytnutá dotace sloužila,

Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze stávající konzistentní judikatury Nejvyššího správního soudu, který např. ve svém rozsudku ze dne 16. 7. 2008, č. j. 9 Afs 202/2007 – 68, který je dostupný na www.nssoud.cz dovodil, že „(p)ři hodnocení neurčitého pojmu ‘neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků‘ [§ 44 odst. 1 písm. b) zákona č.

218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech] je nutné, krom jiného, vycházet i z účelu poskytnutých veřejných prostředků a jeho naplnění. Z tohoto vyplývá, že nikoliv každé porušení příslušné povinnosti je zároveň neoprávněné použití prostředků a jako takové musí být vráceno zpět do veřejného rozpočtu“. Tentýž závěr pak Nejvyšší správní soud přímo aplikoval i na rozhodovací činnost Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ve svém rozsudku ze dne 29. 9. 2011, č. j. 15 Ca 136/2008 – 66, vyslovil, že příjemce dotace sice nepoužil finanční prostředky v rozporu s jejich účelovým určením, avšak nedodržení jakékoliv podmínky stanovené dohodou o poskytnutí dotace je porušením této dohody, kterou byla dotace přiznána, a tedy představuje porušení rozpočtové kázně, přičemž Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem krajského soudu neztotožnil, když naproti tomu ve svém rozsudku ze dne 27. 6. 2012, č. j. 5 Afs 8/2012 – 42, který je dostupný na www.nssoud.cz a jímž zrušil rozsudek krajského soudu ze dne 29. 9. 2011, věc uzavřel s tím, že v dané věci nebylo zpochybněno dodržení účelu dotace žalobkyní, tedy zachování obecně prospěšného zájmu, k jehož naplnění poskytnutá dotace sloužila, a proto orgány veřejné moci interpretovaly zákon o rozpočtových pravidlech způsobem, který byl v rozporu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Taktéž v rozsudku ze dne 25. 6. 2008, č. j. 9 Afs 1/2008 – 45, který je dostupný na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud dovodil, že sankční odvod je třeba spojit jen s neoprávněným nakládáním s finančními prostředky státu a jeho uložení nemůže být založeno jen na čistě formalistickém přístupu bez ohledu na to, zda skutečně došlo ke zneužití státních prostředků. Ve světle této judikatury proto závěr původního žalovaného, že porušení podmínky č. 6 rozhodnutí Ministerstva kultury na rok 2003 představuje porušení rozpočtové kázně a tedy zákonný důvod pro uložení povinnosti zaplatit odvod neoprávněně použitých prostředků ze státního rozpočtu a penále, nemůže obstát.

S ohledem na všechny uvedené skutečnosti soud obě žalobou napadená rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost s odkazem na ust. § 78 odst. 1 [s. ř. s.](#) [v souvislosti se zaujatými závěry ve vztahu k podmínce č. 1 rozhodnutí Ministerstva kultury pro roky 2003 a 2004 a podmínce č. 6 rozhodnutí Ministerstva kultury na rok 2003] a vady řízení s odkazem na ust. § 76 odst. 1 písm. a) [s. ř. s.](#) [spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nezdůvodnění námitky prekluze] zrušil a věc ve smyslu ust. § 78 odst. 4 [s. ř. s.](#) vrátil stávajícímu žalovanému k dalšímu řízení. Současně soud přikročil i ke zrušení obou platebních výměrů ze dne 13. 6. 2006, č. 15/2006 a č. 22/2006, neboť v daném řízení soud dospěl k závěru, že žalobkyně se nedopustila žádného porušení rozpočtové kázně zakládající důvod pro uložení povinnosti zaplatit odvod neoprávněně použitých prostředků ze státního rozpočtu a penále. V dalším řízení bude stávající žalovaný podle § 78 odst. 5 [s. ř. s.](#) vázán právními názory vyslovenými v tomto zrušujícím rozsudku.

Jelikož žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první [s. ř. s.](#) ve výroku rozsudku ad II. uložil stávajícímu žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 9.808,- Kč. Tato částka se skládá z částky 4.000,- Kč za zaplacené soudní poplatky ve výši 2 x 2.000,- Kč; dále z částky 4.200,- Kč za 2 úkony právní služby zástupce žalobkyně JUDr. Karla Davida po 2.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění do 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; dále z částky 600,- Kč za 2 s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po

1. 9. 2006 a z částky 1.008,-Kč odpovídající 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 17. února 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová